

Čtvrtek a hrozny

„Halo, mami, je čtvrtek, je čtvrtek!!! Tady orel, tady orel!“ povykují do sluchátka. Na druhé straně slyším, jak se mamka směje a tátu, lomozícího u stolu v kuchyni.

„Tady poštolka, tady poštolka“, laškuje maminka. „Poslala jsem ti k svátku peníze na hrozny, kup si jich dost, až budeš mít cestu do obchodu. A všechno nejlepší“. Svátek. Můj svátek se u nás nikdy, absolutně nikdy neobejde bez hroznů. Dostávám je odjakživa. Můj svátek rovná se hrozny. Bílého vína. Kulaté, voňavé, šťavnaté hrozny. Samotné slovo svátek mi evokuje chuť hroznů. Je jedno, kolik mi je. Jestli deset a sedím v pokojíku rodného domu, dvacet a toulám se po světě, čtyřicet v jiném domě daleko od rodné vsi. Hrozny mám na svůj svátek vždy, nebo alespoň peníze, abych si je mohla dopřát. Nikdy se neopozdí jedno nebo druhé ani o minutu.

„Vando, tomu nikdy neuvěříš, co se stalo“, maminka líčením lopotné práce s poškozeným zařízením ve včelíně, povídá o bramborách, (jsou letos malé), o sousedce, (nepřišla se pro cukroví); poslouchám, usmívám se a hladím přitom nepřítomně hlavu mého synka, který se uvelebil na lavici pod poličkou, kde máme telefon; mávám na sousedku, která mívá náš dům. Svět je v pořádku, všechno je tak, jak má být a než položím sluchátko, naberu sílu na všechno, co mne čeká, než zase bude čtvrtek.

Čtvrtek je totiž den, kdy jsme se dohodli s našimi, že si budeme volat. A kdy? No přece před zprávami, takže v sedm večer. Je to čas, kdy už jsme všichni po večeři, moje děti jsou už vymydlené a chystají se k spánku hned po večerníčku, u nás doma je taky mírně, všichni už jsou sesednutí v obývacím pokoji, aby shlédli denní příděl katastrof. Samozřejmě dávám k telefonu i své děti, povídají babičce a dědovi, jak se mají („Dobře, babi, moc dobře“), aby pak mohly se stejnou jistotou, že vše je dobré, jít do peřin.

Tenkrát zvonil telefon zvláště, dobře si pamatuji jeho tón. „Vando, tatínek právě zemřel. Už jej nic nebolí“. Mámin hlas je nasáklý statečným zoufalstvím. Stojím strnule u sluchátka a slyším, jak hodiny tikají nějak jinak, hlasitěji. Jak mohl táta vědět, že je čtvrtek a sedm hodin? Je to náhoda?

„Maminka včera večer v sedm zemřela“ píše v pátek ráno nejstarší sestra sms zprávu a já sedím bezvládně na lavici a utírám si slzy, které se odněkud vynořily a dělají si, co chtějí. Nebyl včera čtvrtek?

Přešel čas. Seminář učitelů skončil pozdě večer a vypravila jsem se s několika kolegyněmi na Svatou Horu u Příbrami. Už zahájili „Příbramskou šalmaj“, festival zpěvu, tanců, radosti. Jdu pomalu a tiše. Je mi stuleně, mlčím a přemítám. Navzdory všemu hluku kolem je ve mně zvláštní směr vzpomínek, smutku a něhy, se kterou se nedokáži vyrovnat ani svěřit.

Zamyšleně zírám do ohně, který rožžihá kejklíř. Sleduji kapelu, vidím divoké tance a přitakávám kamarádkám ze semináře, které líčí zážitky ze svých světů, rozchody, zklamání, radosti, všechno to, co život nosí. Nikdo neví, že je to rok a čtyři měsíce, kdy mi zemřela maminka. Vždycky mi dávala na svátek hrozny a já mám svátek právě dnes. Slyším a vnímám, jak je kolem

všechno veselé a nedokáží potlačit slzy, které mi náhle tečou po tváři. Vědomě se snažím zatlačit vzpomínky, nechat se unášet tmou, ohněm, hudbou, když vtom cítím, jak se ke mně někdo protlačuje skrze dav, a bere mě za ruku. Pronikavě se na mne zadívá neznámý člověk, většího vzrůstu, s hnědými vlasy, maličko zarostlý. Jeho oči se dotknou mých, vrazí mi do ruky dva trsy nádherných bílých hroznů a řekne „Vezmi si, tady máš hrozny“. A stejně, jako se ze tmy objevil, ve tmě mizí. Stojím, chvěji se a tetelím.

Zemřu ve čtvrtek. V sedm. Nevím, který to bude rok, ale dnem a hodinou jsem si jistá. A kdyby u nás někdo potom zvonil v den mého svátku a nesl hrozny, bude to jen maličká chyba v dokonalém plánu, který není zaktualizovaný. Tomu ale tak nějak nevěřím.

Lidka Hénková

www.slovakteraleci.com